

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA DRESTARU

„HAIDUCUL DIN CETATE”
TRADAREA
VALURILOR

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2023

CAPITOLUL I

Am petrecut ultimele trei ore pe scaunul tapițat cu catifea verde al trăsurii Elorei. Atât de obosită am fost, încât nu mai țin minte decât cele trei trepte pe care le-am urcat și momentul în care capul meu a ajuns în poala lui André. Restul nu e decât o amintire neclară a multor evenimente, mai mult sau mai puțin plăcute, care s-au amestecat în visul meu.

Dar cred că ar trebui să spun mai multe, din momentul în care am ajuns în Carcaroux.

Ei bine, după ce gărzile s-au dezmeticit, ne-au chemat o trăsură, cerându-și scuze de foarte multe ori de la prințesă pentru că nu au crezut-o de la început. A trecut jumătate de oră până ce ne-a venit transportul, caii fiind luați de Severino cu prețul onoarei lui. Mă cam îndoiesc că ar avea așa ceva, dar fie. Între timp, ni s-a dat să mâncăm niște struguri, piersici și brânză coaptă, pe care cu toții le-am devorat, fiind atât de înfometați.

Trăsura are pe ușă stema regatului Carcaroux și arată foarte bine... geamuri cu perdele de mătase verde și ciucuri aurii, scaune tapițate pe care este un model de frunze de arțar și covoraș pe jos.

Așa cum am spus, am adormit în brațele lui André, care înainte de a urca ne-a pus armele în lada trăsurii.

Acum că m-am trezit, pot spune că sunt gata să văd ce-mi poate oferi acest regat.

Aventura în Carcaroux poate să înceapă!

Vizavi de mine, Eirian deschide și ea ochii, uitându-se la gura căscată a prințesei. Sforăie.

– Cum poate să mai doarmă lumea în această trăsură, dacă avem un urs care hibernează cu noi? bombăne ucenica, încercând să se așeze pe cealaltă parte.

– Se pare că ursul nostru este roșcat, chicotesc eu.

André mă fixează cu privirea. Mă ridic în șezut și-l urmăresc.

– Ai reușit să dormi? îl întreb.

– Puțin... nu sunt învățat cu mult somn.

Dau ochii peste cap. Normal că nu este, pentru că orgoliul lui de *alfa-împănat* este prea mare.

Trăsura o ia la dreapta, iar noi ne mișcăm cu toții deodată în direcția opusă, ajungând acum cu André complet peste mine. Eirian se trezește pe jos, iar unul din ciucurii de la perdele îi intră în gură Elorei, care deschide ochii.

– Fir-ar ciucurii ăștia, spune scuipând și tușind. Ooo, zice uitându-se la noi. Am întrerupt ceva?!

– Da, se revoltă Eirian. Ai întrerupt hibernarea celui mai gălăgios urs care a existat vreodată pe această lume.

– Nu-mi spune, André sforăie? începe prințesa să râdă.

– Nu, încoronato, spun ridicând-o pe brunetă de pe jos. Tu ai, cu siguranță, cel mai nesuferit sforăit.

– Măcar sunt cea mai bună la ceva... tot e bine.

Eirian o ghionțește puțin.

– Au!... reacționează aceasta. A durut!

Fiind cu toții treji, destindem puțin atmosfera, rugându-o pe Elora să ne spună ce ne va aștepta la palat.

– Ei bine, cred că cel mai potrivit ar fi ca tu să devii fiica unui duce din regat, Eirian domnița ta, iar André să rămână în continuare povara ta, dragă Olga, îmi zice făcându-mi cu ochiul. Mama nu va pune întrebări, dar cu tata va fi ceva mai dificil, ne explică învărtindu-și o șuviță de păr după deget. Dar îl dregem noi cumva.

Încuviințăm, însă între noi, tensiunea călătoriei se menține ca o ceață densă. Mă rog tuturor zeilor să mă pot descurca la palat. Am fost crescută într-un conac, dar mereu am fost pusă în ipostaza de a mi se da ascultare, iar acum, nemaivând niciun fel de putere... Ei bine, acest gând mă neliniștește puțin.

Dar cumva, aici mă simt mai în siguranță decât în Androgarma, unde trebuia să ne ascundem la orice pas. Toate evenimentele prin care am trecut de la încoronarea mea, care a devenit un adevărat iad - moartea mamei și a Oliviei, fuga prin tot regatul -, m-au transformat... Acum sunt o războinică gata să facă orice pentru poporul ei, pentru Galatormia, dar mai ales pentru a scăpa lumea de Barthon. Ziua în care inima lui se va opri va fi momentul când de pe pământ, va pieri o fiară îngrozitoare. Teamă mea cea mai mare este să nu devin și eu un monstru, încercând să-lucid pe Duce.

Trebuie să am grijă să nu-i calc pe urme... ar fi o realitate pe care nu cred că aş putea-o îndura.

– Am intrat în Bellenau! se aude deodată vocea Elorei, care mă trezește din gândurile mele.

Trăsura traversează un pod din piatră și văd dincolo de el orașul-cetate al Carcaroux-ului. Casele sunt de o parte și alta a străzii pietruite, bulevardul pe care mergem având nenumărate ateliere cochete la parterul clădirilor. Acestea nu au decât un singur etaj, dar arată foarte îngrijit, toate fiind văruiate cu alb. Printre ele pot vedea și ulițe care fac din acest oraș un adevărat furnicar al regatului. Oamenii se plimbă pe străzi, unii mai grăbiți, alții admirând parcă peisajul. Într-un șopron văd un pictor care imortalizează pe pânză un buchet de violele. Copiii aleargă printre picioarele părinților, toată lumea pare fără griji.

Acest oraș este atât de viu și primitiv, încât aproape că am uitat de iarna de acasă, unde haiducii încearcă să-i țină piept Duceului.

După ce ieșim din Bellenau, un drum mărginit de o pădure deasă ne întâmpină, conducându-ne la palat. Când îi văd turlele, realizez cât e de mare... Foarte mare! Acoperișul este din țiglă verde-închis, ferestrele de sticlă, iar zidurile din piatră cubică dau opulență construcției. Văd și o terasă interioară. Trecem pe podul extensibil și, imediat, în curtea palatului se aud trompete care ne anunță sosirea.

– Serios?! pufnește Elora. Chiar trebuia să ne pună și trâmbițe la intrare? Nimeni nu înțelege că eu nu vreau decât un pat unde să dorm?

Noi ne amuzăm pe seama prințesei, dar o altă problemă apare... va trebui să dăm nas în nas cu regele și regina, arătând ca niște bandiți murdari și împruțiți. Nu cred că le vom oferi cea mai frumoasă priveliște, dar hai să facem cunoștință cu niște capete încoronate!

Vizitiul ne deschide ușa trăsorii, ajutându-ne să coborâm. Pe jos, un covor roșu deja stă la picioarele noastre, iar un rând de servitori ne urmăresc fiecare mișcare, cât timp trecem pe lângă ei. Urcăm treptele palatului, destul de multe, iar în fața ușii suntem așteptați de o femeie care are mâinile încrucișate la piept.

Este îmbrăcată într-o rochie verde crud, iar pe deasupra are un fel de palton de aceeași culoare, pe mâneci odihnindu-se o dantelă complicată și modele din mărgele. Pe deget poartă un inel cu o piatră violet, iar la gât trei șiraguri de perle îi completează ținuta. Părul de un roșu aprins este prins într-un coc lejer, pe care stă așezată o coroană din aur împodobită cu trei pietre de smarald.

Regina regatului Carcaroux ne privește din capul scărilor. Elora înaintează spre ea cu o față ușor vinovată și o îmbrățișează.

– Bună, mamă! Văd că ești foarte fericită să mă vezi...

– Sunt! articulează regina. Dar și mai fericită sunt să văd că ai plecat prințesă și te-ai întors ca un vagabond de murdară, zice ea punându-și mâna la nas, teatral.

– Dar, uite că ți-am adus cadouri, încearcă Elora să dreagă situația. Am adus prieteni la palat.

Regina se uită la noi și zâmbește.

– Bine ați venit, ne spune apropiindu-se.

Fac o reverență adâncă, iar cu coada ochiului văd că André și Eirian mă imită.

– Aceștia sunt *Freyja*, logodnicul și domnița ei de onoare.

Prințesa îi face cu ochiul mamei ei, care imediat înțelege că nu trebuie să pună acum întrebări.

– Agatha, dă ordin unei servitoare. Fă-i comozi pe invitații noștri. Poți să-i duci în aripa de nord, chiar lângă terasă.

O femeie cam de patruzeci de ani, cu părul bălai prins într-un coc rigid, ne face semn să o urmăm în palat. Când trec pe lângă prințesă, aceasta mă prinde de cot și-mi șoptește: *După ce sunteți gata, vom servi masa împreună. Discutăm atunci. Încuviințez și o urmez pe Agatha prin coridoarele castelului. Călcăm pe un covor din catifea verde în care picioarele mele se afundă. Zidurile sunt foarte înalte, iar din tavan coboară candelabre de cristal. Ferestrele mari, lasă să intre lumina soarelui, umplând coridoarele de viață. Plântuțe în ghivece ne însoțesc pretutindeni, la fel ca portretele foștilor regi ai Carcaroux-ului. La un moment dat, ajungem în camera tronului, unde jilțul impunător al regelui stă țănoș lângă cel al reginei. Altul mai mic se află în dreapta lor, probabil pentru Elora.*

Facem stânga pe un culoar ce miroase a flori de portocal și apoi văd că în zid sunt încadrate uși de sticlă prin care poți ieși pe terasa palatului. Vizavi de acestea sunt înșirate ușile dormitoarelor. Foarte multe.

Agatha scoate un pumn de chei și se îndreaptă spre una dintre camere.

– Aici va sta domnița brunetă, ne zice înmânându-i lui Eirian o cheie. Camerista ta, Silvia, va veni în câteva minute să te ajute să te instalezi.

Ucenica dă din cap și intră.

Apoi suntem conduși câteva uși mai departe. Femeia scoate o altă cheie și mi-o întinde.

– Mă duc să o chem pe Layla să vă ajute. Aici veți sta voi.

– Împreună? mă trezesc eu întrebând.

– Logodnicii nu împart același pat? ne chestionează ea cu o sprânceană ridicată.

– Ba da, mă grăbesc eu să pun cheia în broască.

Iala face un clic.

Când suntem singuri, André începe să râdă.

– Ce e atât de amuzant? vreau să știu.

– Nimic, nimic, spune ținându-se de burtă. Dar să te fi văzut ce față ai făcut... mai aveai puțin și vărsai la picioarele mele.

– Oh, mai taci odată.

Când intrăm, rămân încremenită. Nici nu se compară cu condițiile în care am trăit în ultimele zile. Deodată mă simt foarte murdară. Un pat pentru două persoane tronează încăperea. Are baldachin, o pânză albă care coboară până în podea, oferind intimitate. Pe jos, sunt covoare pufoase de un verde pal, iar în partea cealaltă a camerei este un dulap uriaș de stejar. O măsuță de toaletă este în dreapta patului, iar în stânga

o masă de lucru din lemn alb așteaptă cuminte pe cineva ca să scrie la ea. Biblioteca umple complet unul dintre pereți. În partea opusă, observ ușa de la camera de baie. Când intrăm, văd două căzi despărțite de un paravan din lemn de bambus. Tot apartamentul este decorat în culorile verde pal, alb și maro brun. Este atât de frumos și ireal în același timp!

– Aș vrea să mă trântesc pe pat, dar sunt prea murdară și mi-e milă de el, spun întorcându-mă spre André.

– Dacă nu vrei să stăm aici, spune el cuprinzându-mi mijlocul pe la spate, atunci putem vorbi cu Elora să ne dea o cameră în grajd, lângă caii noștri.

Îi ciupesc brațul, dar el mă strânge mai tare, sărutându-mă sub ureche. O sută de emoții îmi străfulgeră prin trup. Mă rotesc în strânsoarea lui, împletindu-mi degetele după gâtul lui și trăgându-l spre mine. El se apleacă și mă sărută, mai întâi leneș – dezmierdându-mi buzele –, apoi mai pătimaș și revendicator.

Când întrerupe sărutul, văd în ochii lui o sclipire ciudată, o mare pe cale să-și reverse valurile tulburător de violent.

– Nu conta în ce cameră mă puneai, îi zic conturându-i maxilarul cu buzele, chinuitor... important este că ești tu cu mine.

Se apleacă să mă mai sărute o dată, dar o bătaie în ușă ne trezește la realitate. Mă desprind din brațele lui și mă duc să deschid. În prag stă o doamnă trecută de a doua tinerețe, cu părul brunet împletit spic. Intră în cameră, apoi face o reverență în fața mea.

– Eu sunt Layla și voi fi camerista voastră, ne spune prezentându-se. Într-o oră se va lua masa pe terasa palatului. Până atunci vă voi ajuta cu baia și îmbrăcatul, iar apoi, dacă veți mai dori și altceva, nu trebuie decât să spuneți.

Încuviințez și plecăm toți trei spre baie, unde apa deja așteaptă în cele două căzi pline cu spumă. Ne face semn să ne dezbrăcăm. Când îmi bag piciorul în cadă, trupul mi se relaxează imediat, o stare străină acaparându-mi întreg corpul și ducându-mă într-un timp și spațiu în care asta ar fi fost cât se poate de normal... înapoi în camera mea din conac.

Layla se apropie de mine și-mi toarnă apă pe cap, începând să mă maseze cu săpun. Are miros de mere verzi. Însipir cu nesaț aroma delicată, în timp ce o las pe cameristă să mă desfete. Îmi permit să închid ochii, trecând prin minte ultimele mele clipe de fericire pe care le-am avut înainte de moartea tatei... știu că-l rugasem să-mi dăruiască un lăncișor cu trandafiri, ca și în timpul iernii să am lângă mine floarea preferată, iar atunci el a chemat un pictor care mi-a făcut un tablou cu tufa noastră de trandafiri.

Ce timpuri liniștite am trăit! Acum îmi par atât de îndepărtate și parcă desprinse dintr-un vis.

După ce sunt curată, Layla mă scoate din visare întinzându-mi un halat în care îmi ascund goliciunea și intru din nou în dormitor. O văd pe cameristă cu nasul în dulap și scotocind acolo de zor. André stă cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului și se uită la mine de pe pat. Lângă el sunt așezate o pereche de pantaloni și o cămașă... voi trăi și o voi vedea și pe asta! André în cămașă!

Îmi înăbuș un chicot, chiar când mă trezesc trasă spre paravan. Layla mă ajută cu îmbrăcatul, iar apoi îmi vede semnul... am uitat de el!

– Este un semn de familie, încerc să dreg eu povestea.

– Este foarte frumos, adaugă ea.

Expir ușurată, dar trebuie să fiu mai atentă de acum încolo.

Camerista mă îmbracă într-o rochie albastru marin. Fusta este din fâșii de tul suprapuse, pe care sunt pictați pescăruși negri. Corsetul strâmt este împodobit cu perle sub formă de valuri, iar mânecile se termină la încheietură cu bucăți de dantelă fină. Îmi împletește părul pe laterale, restul lăsându-l să-mi curgă în valuri pe spate. Îmi fardează fața ca să nu se mai vadă cicatricea de sub ochi, apoi îmi așază pe creștet un șirag cu perle pe care-l fixează cu agrafe aurite. Pantofii pe care mi i-a pregătit sunt din catifea albă cu safire.

– Arătați minunat, mă complimentează Layla când termină.

– Mulțumesc, dar aceasta este opera ta!

O văd că roșește. Apoi pleacă să-l ajute și pe André în lupta cu noile haine.

Când mă uit în oglindă, rămân uimită. Sunt eu. Cea de dinaintea morții mamei, dinainte ca viața mea să devină o fugă continuă pentru supraviețuire. Arăt așa cum eram când tata trăia și nu-mi lipsea zâmbetul de pe chip. Nu mai am cearcăne sub ochi sau pielea palidă... Cât de mult te pot schimba câteva culori puse pe față!

Dar totul este doar o mască, pentru că sub acest nou chip al meu, sunt aceeași... cea care a ucis atâția oameni care fuseseră înșelați de Duce, care a vărsat sânge nevinovat pentru a se apăra, care a pierdut o coroană și propriul suflet murdar de cruzime, lipsit de compasiune. Am rămas același monstru care la cea mai mică emoție necontrolată poate să izbucnească în flăcări și să ștergă jumătate din Androgarma.

Sunt aceeași, dar sub acest chip angelic se ascunde cel mai perfid monstru.

O palmă pe umăr mă face să tresar și mă scoate din gânduri. Când mă întorc, dau de un alt André. Are părul șaten